

Krematorium

mit Trauerhalle und Urnengang

Krematorium
z halą żałobą i korytarzem z urnami

Krematorium um 1930 (Stadtarchiv Forst)
Krematorium około roku 1930 (Archiwum Miejskie w Forst)

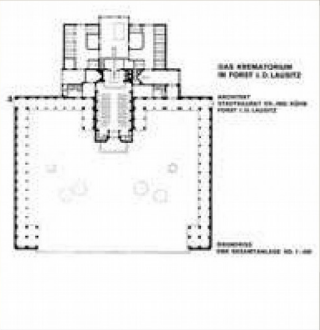
Lage: Hauptfriedhof, Gubener Str. 102
Bauzeit: 1928–1929 (Inbetriebnahme: 21.1.1930)
Architekt: Rudolf Kühn
Bauherr: Stadt Forst (Lausitz)
Heutige Nutzung: Krematorium

Położenie: Cmentarz Główny, Gubener Str. 102
Okres budowy: 1928–1929 r. (oddanie do użytku: 21.1.1930 r.)
Architekt: Rudolf Kühn
Inwestor: Miasto Forst (Lausitz)
Aktualne użytkowanie: krematorium

Eines der herausragendsten und umstrittensten Bauwerke Kühns entstand zusammen mit dem Ausbau des Friedhofs II zum Zentralfriedhof (ab 1927, unter Gartenbaudirektor Boese). Frühere Pläne hatten eine Anlage im damaligen Stadtwald an der Weißwasserbahn vorgesehen.

Die Trauerhalle erhebt sich monolithartig über die streng symmetrische U-förmige Anlage, flankiert von Nebenräumen und Urnengängen um den Vorhof. Gestaltung auf weiße Wände und Arkaden mit expressiven Spitzbögen reduziert. Bronzeplastik »Schnitter Tod« im Portalbogen von G. Wrba verloren gegangen. Farbe, Arkaden- und Kubusformen verleihen dem Komplex einen sakralen, unterstrichen durch die Gestaltung des Kolumbariums zugleich südländischen Charakter. Als mögliches Vorbild gilt das Wiener Krematorium (1922).

Das Innere der kirchenraumartig gestalteten Halle ist mit Plastiken Dresdner Künstler ausgestattet, rückseitig eine Nische für den Sarg, der ebenerdig in das dahinterliegende Ofenhaus gelangt. Dazu Nebenräume und Leichenzellen. Hofgestaltung bauzeitlich mit Nachpflanzungen. Publikumsweg über die Hauptachse entlang an einem zeitgleich geschaffenen Soldatenehrenmal (Oktogon). Als separater Transportweg entstand parallel die Zuwegung über die Gubener Straße.

Jest to jedna z najbardziej wybitnych i najbardziej kontrowersyjnych budowli Kühna, powstała wraz z rozbudową cmentarza II na cmentarz centralny (od 1927 r., pod kierownictwem dyrektora ds. ogrodów i zieleni Boesego). Wcześniejsze plany zakładały rozbudowę na terenie ówczesnego lasku miejskiego przy linii kolejowej do Weißwasser.

Hala żałobna wznosi się monolitycznie ponad ściśle symetryczny układ zabudowy w formie litery U, flankując ją pomieszczenia uboczne i korytarze z urnami okalające dziedziniec wejściowy. Zdobnictwo zredukowane zostało do białych ścian i arkad z wyrazistymi ostrołukami. Rzeźba z brązu »Kosiarz Śmierć« wykonana przez G. Wrbę, a znajdująca się w łuku portalu zaginęła. Kolorystyka, arkady i sześciiany nadają kompleksowi charakter sakralny, a równocześnie południowy, podkreślony przez wygląd kolumbarium. Za możliwy wzór uważane jest krematorium wiedeńskie (1922 r.).

Wnętrze hali sprawiające wrażenie pomieszczeń kościelnych wyposażone jest w plastyki (rzeźby) artystów drezdeńskich, od tyłu znajduje się wnęka na trumnę, która na poziomie posadzki przemieszczana jest do znajdującego się z tyłu pieca. Oprócz tego znajdują się tam jeszcze pomieszczenia uboczne i cele na zwłoki.

Ukształtowanie dziedzińca pochodzi z czasu budowy z nasadzeniem uzupełniającym. Droga dla publiczności prowadzi wzdłuż osi głównej obok zbudowanego w tym samym czasie pomnika żołnierzy (ośmiobok). Jako oddzielna droga transportowa powstał równolegle dojazd od strony Gubener Straße.